

Sygn. akt IV K 790/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Banaś

Protokolant: sekr. sąd. Anna Komaniecka – Ptasznik

przy udziale prokuratora Moniki Bednarskiej – Kałużnej

po rozpoznaniu dnia 9.04.2015 roku, 16.06.2015 roku, 24.09.2015 roku, 5.11.2015 roku

sprawy M. W.

ur. (...) w S., syna A. i M. z domu Zgrzebna

oskarżonego o to, że w dniu 29 marca 2014 roku w S., na ul. (...), kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), jadąc prawym pasem ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa i przepisy obowiązujące w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu na lewy oraz nie udzielił pierwszeństwa przejazdu czym zmusił kierującego motocyklem marki Y. (...) o nr rej. (...) P. N., który jechał lewym pasem ruchu w tym samym kierunku, do gwałtownego hamowania, na skutek czego kierujący motocyklem przewrócił się w wyniku czego doznał on złamania paliczka dalszego palucha lewego oraz stłuczenia kolana lewego, wskutek czego przyszło u niego do naruszenia czynności narządu ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

I. Na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego M. W. warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat próby.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. art. 49 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty tytułem świadczenia pieniężnego kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 790/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 29 marca 2014 roku M. W. kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...). Około godziny 15.15 jechał drogą przy ul. (...) w S., kierując się w stronę osiedla (...). Panowały dobre warunki atmosferyczne, było słonecznie, asfaltowa nawierzchnia drogi była sucha.

Dowód:

- karta zdarzenia drogowego – k. 8
- zeznania świadka A. S. – k. 59 verte-60, 104
- wyjaśnienia oskarżonego M. W. – k. 49-50

W tym samym czasie, lewym pasem tej drogi, poruszał się kierujący motocyklem marki Y. (...) o nr rej. (...) – P. N.. W momencie zrównania się z samochodem kierowanym przez M. W., zbliżając się do przejścia do dla pieszych prędkością zbliżoną do 60 km/h, wykonywał sygnalizowany manewr wyprzedzania. Kierujący pojazdem marki S. zaczął, chcąc wyprzedzić jadący przed nim pojazd, wykonywać manewr zmiany pasa ruchu na lewy, którym poruszał się P. N.. W wyniku tego kierujący motocyklem został zmuszony do gwałtownego hamowania, w konsekwencji którego stracił kontrolę nad pojazdem przewracając się na lewy bok wraz z motocyklem. W trakcie zdarzenia nie doszło do kontaktu między pojazdami. Żaden z uczestników zdarzenia nie był pod wpływem alkoholu.

Dowód:

- protokół z pomiaru stanu trzeźwości – k. 2, 3
- protokół oględzin pojazdu – k. 4-7
- karta zdarzenia drogowego – k. 5
- protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem – k. 9-11
- zeznania świadka P. N. – k. 19-21, k. 92 verte, 93
- zeznania świadka B. K. – k. 25, 102-103
- w części zeznania świadka M. S. – k. 30, 101-102
- zeznania świadka C. J. – k. 32, 103verte-104

W wyniku upadku P. N. doznał obrażeń ciała w postaci złamania paliczka dalszego palucha lewego oraz stłuczenia kolana lewego, wskutek czego doszło u niego do naruszenia czynności narządu ciała na okres trwający powyżej dni 7, w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Uszkodzeniu uległ również prowadzony przez niego pojazd poprzez otarcie powłoki lakierniczej.

Dowód:

- protokół oględzin pojazdu – k. 4-7
- protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem – k. 9-11
- dokumentacja fotograficzna – k. 12-18
- zeznania świadka P. N. k. 19-21, k. 92 verte-93
- karta ambulatoryjna – k. 22
- protokół oględzin lekarskich – k. 26-28

M. W. naruszył art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012, poz. 1137), nakazujący zmianę kierunku jazdy lub zajmowanego pasa ruchu tylko z zachowaniem szczególnej

ostrożności oraz obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

Do zdarzenia doszło na skutek nieprawidłowej obserwacji przedpoła jazdy przez kierującego w trakcie manewru zmiany pasa ruchu. Kierujący S. (...) przy zachowaniu szczególnej ostrożności do której był zobligowany w trakcie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, przy prawidłowej obserwacji w lusterku wstecznym sytuacji za pojazdem mógł uniknąć przedmiotowego zdarzenia drogowego poprzez zaniechanie wykonywania rozpoczętego już manewru zmiany pasa ruchu, w celu ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się po pasie ruchu na który zamierzał wjechać.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 36-43
- uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 61-63
- opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 124-125

Z kolei kierujący motocyklem P. N. naruszył art. 20 ust. 1 przywołanej ustawy Prawo o ruchu drogowym określający, iż prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, czym przyczynił się do skutków omawianego zdarzenia, w postaci pozderzeniowego przemieszczenia się motocykla. Prędkość początkową motocykla ustalono na poziomie ok. 70 km/h. Kierujący motocyklem poruszał się lewym pasem ruchu, bezpośrednio przed zdarzeniem hamował, na co wskazuje ślad blokowania tylnego koła jego pojazdu o długości ok. 12 metrów. Jego prędkość w momencie upadku wynosiła ok. 58 km/h, następnie motocykl sunął po asfalcie na odcinku ok. 30 metrów.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 36-43
- uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 61-63
- opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 124-125
- zeznania świadka P. N. – k. 19-21, k. 92 verte-93

M. W. ukończył 20 lat, ma wykształcenie gimnazjalne. Jest uczniem IV klasy Zespołu Szkół (...), pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był karany sędownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego M. W. – k. 49-50, k. 92
- dane osobopoznawcze – k. 46
- dane o karalności – k. 120

Oskarżony M. W. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, twierdząc, że bezpośrednio przed zdarzeniem jechał z prędkością ok. 60 km/h, chcąc wyprzedzić pojazd znajdujący się przed nim. Przed wykonaniem manewru zmiany pasa ruchu upewnił się, że na lewym pasie nie ma żadnego pojazdu, przy czym w momencie rozpoczęcia tego manewru usłyszał odgłos hamowania, więc odruchowo powrócił na prawy pas. Dopiero w tym momencie dostrzegł przewracający się motocykl, sugerując tym samym, iż ten poruszał się z prędkością znacznie wyższą od dozwolonej. Zdaniem M. W. kierujący motocyklem P. N. stracił kontrolę nad pojazdem bez jego udziału (k. 49 – 50).

Podczas rozprawy w dniu 9 czerwca 2015 roku ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu odmawiając jednocześnie składania wyjaśnień. Potwierdził ponadto złożone wcześniej wyjaśnienia, odmawiając odpowiedzi na pytania (k. 92).

Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 29 marca 2014 roku, około godziny 15.15, na drodze przy ul. (...) w S., miało miejsce zdarzenie drogowego, w którym uczestniczył kierowca samochodu marki S. F. W. oraz kierujący motocyklem marki Y. P. N.. Podczas zdarzenia doszło też do upadku kierującego motocyklem, w wyniku, którego doznał on obrażeń ciała opisanych w akcie oskarżenia. Obaj uczestnicy tego zdarzenia byli trzeźwi.

Niekwestionowane w tym zakresie ustalenia potwierdzają dowody z dokumentów sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania, takich jak: protokoły badania stanu trzeźwości, protokoły oględzin pojazdu i miejsca zdarzenia, szkic miejsca wypadku drogowego, czy dokumentacja fotograficzna z miejsca wypadku. Sąd ocenił je jako wiarygodne, gdyż zostały sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji oraz w sposób rzetelny, a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania. Przyjęte ustalenia znalazły również potwierdzenie w spójnych i obiektywnych zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, sąd musiał przede wszystkim ustalić, który z uczestników zdarzenia ponosi odpowiedzialność za przedmiotowy wypadek drogowy i w jakim zakresie, a więc – przede wszystkim – czy M. W. naruszył zasady ruchu drogowego, jeżeli tak jakie oraz czy ewentualnie P. N. mógł przyczynić się do zaistnienia analizowanego zdarzenia. Oceny takiej dokonał na podstawie wymienianych już wyżej dokumentów, jak również w oparciu o zeznania świadków, częściowo wyjaśnienia oskarżonego oraz w dużej mierze na podstawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej.

Dowody zgromadzone w sprawie uprawniają do stwierdzenia, że to zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu określonego w art. 177 § 1 kk.

M. W. wyjaśnił, iż jadąc z prędkością ok. 60 km/h chciał wyprzedzić pojazd jadący przed nim, przed wykonaniem tego manewru upewnił się, że na lewym pasie nie ma żadnego pojazdu. Dopiero po przeprowadzeniu tego manewru, po przejechaniu ok 30 – 40 metrów zauważył w lusterku przewracającego się motocyklistę (k. 49). Świadek A. S., będąca pasażerem samochodu prowadzonego przez oskarżonego zeznała, iż w momencie zdarzenia nie obserwowała toru jazdy. Zaalarmowała ją dopiero „huk” za pojazdem, którym poruszała się wraz z oskarżonym przy czym, od miejsca gdzie upadł motocyklista dzieliło ich już ponad 100 metrów (k. 59). Sąd nie dał wiary w tym zakresie ich relacjom, jako sprzecznym z zeznaniami pozostałych świadków, a w szczególności konkluzjami powołanego w sprawie biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Świadek B. K., którego pojazd wyprzedzał oskarżony w momencie zdarzenia zeznał, iż wspomniany „huk” usłyszał na moment przed tym jak zauważył wyprzedzający go pojazd. Dystans między S. prowadzoną przez M. W. a motocyklem pokrzywdzonego, musiał więc być w momencie zdarzenia, wedle tej relacji, znacznie mniejszy niż podał to oskarżony oraz jego pasażerka. B. K. zeznał ponadto, że oba pojazdy poruszały się „dość dużą prędkością”, nie potrafiąc oszacować jej dokładnie podał, że sam jechał z prędkością ok. 40 – 50 km/h, a oba pojazdy poruszały się szybciej od niego (k. 25).

Ten przebieg zdarzenia znajduje również częściowo potwierdzenie w zeznaniach M. S., który jechał przed uczestniczącymi w zdarzeniu pojazdami. Podał, że upadek motocyklisty zaobserwował w momencie, w którym oskarżony kończył manewr wyprzedzania, powracając na prawy pas jezdni (k. 32). O ile wątpliwość budzi przypadkowe spotkanie świadka i córki, która była w samochodzie oskarżonego, pozostaje to bez znaczenia dla poczynionych ustaleń.

Wielce przydatne dla odtworzenia przebiegu zdarzenia były zeznania C. J., który jechał kilkanaście metrów za pojazdami biorącymi udział w wypadku, miał tym samym najlepszy ogląd na przebieg wypadku. Wymieniony podał, że

w momencie wykonywania przez M. W. manewru zmiany pasa ruchu, motocyklista znajdował się cały czas na lewym pasie ruchu „mniej więcej na wysokości tylnej części samochodu F.”. Podał ponadto, że kierujący F. „nie zasygnalizował zmiany pasa ruchu i nie włączył kierunkowskazu. Po prostu gwałtownie skręcił na lewy pas”(k. 35). Ostatnia depozycja pozostaje w sprzeczności z relacją oskarżonego i A. S., jednak w świetle wskazanych ustaleń, sygnalizowanie manewru, ma wtórne znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego. Tę wątpliwość sąd rozstrzygnął na korzyść oskarżonemu.

Na podstawie przytoczonych okoliczności należy więc uznać, wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, że oba pojazdy znajdowały się w momencie zdarzenia w bezpośredniej bliskości. M. W. zdawał się również sugerować, że kierujący motocyklem poruszał się z prędkością znacznie wyższą od przyjętej powyżej, co powodowało, iż nie mógł odpowiednio wcześniej go dostrzec i zaprzestać podjętego manewru wyprzedzania. Taka wersja zdarzenia nie znajduje potwierdzenia zarówno w przytoczonych wyżej zadaniach świadków, jak i ustaleniach powołanego w sprawie biegłego. Biegły w opinii, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, określił prędkość z jaką poruszał się motocyklista na 70 km/h. Jest to wiarygodne, bo oparte o długość śladów po hamowaniu, jak również odległość w jakiej zatrzymał się motocykl od miejsca zdarzenia. Biegły jednocześnie stwierdził, że takie zachowanie miało wpływ nie na zaistnienie samego zdarzenia, a na jego skutki zdarzenia (k. 39 – 43), czyli pozderzeniowe przemieszczenie motocykla po wywróceniu, a więc co się z tym wiąże – zakres i charakter uszkodzeń motocykla (k. 125). Sąd podziela konsekwentne stanowisko biegłego, że oskarżony, przy zachowaniu szczególnej ostrożności do zachowania, której był zobligowany w trakcie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu, przy prawidłowej obserwacji w lusterku wstecznym sytuacji za pojazdem, mógł uniknąć przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło więc ustalić, że oskarżony opisanym zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 177 § 1 kk. Przepis ten stanowi, że odpowiedzialności karnej podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Bezpośrednim przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 177 § 1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, ubocznym zaś życie i zdrowie człowieka.

Przestępstwo ma charakter nieumyślny, a więc charakterystyczne jest dla niego nieostrożne zachowanie się sprawcy. Nieostrożny charakter zachowanie się sprawcy sprecyzowany jest również w ustawowych znamionach czynu. Ocena czy zachowanie się sprawcy było nieostrożne, czy też mieściło się w ramach wymaganych standardów ostrożności, dokonywana jest w oparciu o tzw. zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Przyjęcie, iż określone zachowanie stanowiło naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu wymaga wskazania, jaka zasada obowiązywała sprawcę w konkretnych okolicznościach oraz na czym polegało naruszenie tej zasady bezpieczeństwa.

W oparciu o przytoczone rozważania przyjąć należy, że M. W. wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 177 § 1 kk, gdyż przy zachowaniu szczególnej ostrożności do której był zobligowany zgodnie z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012, poz. 1137), w trakcie manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, przy prawidłowej obserwacji we wstecznym lusterku sytuacji za pojazdem mógł uniknąć przedmiotowego zdarzenia drogowego. Z odpowiedzialności karnej nie zwalnia go przekroczenie prędkości przez kierującego motocyklem, bo nawet mimo tego, ustalając pewnie, że przy odpowiedniej obserwacji sytuacji za pojazdem, mógł uniknąć zdarzenia, winien manewru zaniechać, w celu ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Nie robiąc tego stworzył sytuację zagrożenia, która skutkowałą wypadkiem drogowym w rozumieniu art. 177 § 1 kk. Swym bowiem działaniem doprowadził do powstania rozstroju zdrowia u pokrzywdzonego, który trwał dłużej niż 7 dni.

Znaczenie przekroczenia prędkości przez kierującego motocyklem przecenia obrońca oskarżonego, który nie zauważa, że przykładowo odpowiedzialność z art. 177 § 1 kk może ponieść również kierujący, który potrąca pieszego na przejściu dla pieszych przy wyświetlonej dla pieszego sygnalizacji czerwonej, jeżeli kierowca mógł, stosując zasady ruchu drogowego, potrącenia uniknąć. Jest to sytuacja dość tożsama z rozpoznawaną w niniejszej sprawie, niemniej klarownie pokazująca kwestię odpowiedzialności karnej za wypadek drogowy. Oczywiście inaczej kształtuje się odpowiedzialność cywilna oskarżonego za skutki zdarzenia, do których przyczynił się pokrzywdzony, a co nie było przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy.

Oskarżony w czasie zdarzenia był zdolny do ponoszenia odpowiedzialności ze względu na wiek. Jego poczytalność nie była zniesiona, ani w znacznym stopniu ograniczona. Nie zasły też okoliczności wyłączające winę lub bezprawność czynu. Za takie nie sposób uznać, o czym była już mowa, faktu przyczynienia się pokrzywdzonego do skutków wypadku, który wbrew art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012, poz. 1137), przekroczył prędkość administracyjną. Jak już zostało to wykazane, fakt ten nie miał znaczenia dla zaistnienia wypadku, a pokrzywdzony nie naruszył zasady ograniczonego zaufania z art. 4 powołanej ustawy, bo jak słusznie wskazywał biegły, zmiana pasa ruchu była nagła, a tylko wcześniejsze rozpoczęcie wykonywania manewru, nie nawet jego zasygnalizowanie, bo te nie jest jeszcze wykonywaniem manewru, mogło wskazywać, że oskarżony nie będzie stosować się do zasad ruchu drogowego. Wtedy dopiero wymagać by można odpowiedniej reakcji od motocyklisty.

Stopień społecznej szkodliwości czynu M. W. z pewnością przekraczał znikomość, przez co mógł zostać uznany za przestępstwo. Oskarżony realnie zagrażał bezpieczeństwu w komunikacji, a pośrednio również życiu i zdrowiu ludzkiemu, co zresztą znalazło odzwierciedlenie w postaci wystąpienia skutku o jakim mowa w art. 157 § 1 kk. Zgodnie z brzmieniem art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Niemniej oskarżony nie miał zamiaru spowodowania upadku kierującego motocyklem i nieумыślnie spowodował wypadek. Również nieумыślnie naruszył wyżej opisane zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W konsekwencji sąd gradował stopień społecznej jako nieznaczny.

Stanowiło to wyjście dla rozważań do zastosowania instytucji warunkowego postępowania karnego.

Warunkowe umorzenie postępowania jest immamentnie związane ze stwierdzeniem winy. W przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki opisane w art. 66 kk, uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego. Nie tylko stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie jest znaczny, ale i stopień winy oskarżonego, który naruszenia zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym dopuścił się z winy nieумыślnej i to w jej najłżejszej postaci – mianowicie poprzez nie ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi, który z racji gabarytów był słabiej widoczny niż samochód.

Oskarżony przy tym nie jechał brawurowo, poruszał się z prędkością zbliżoną do 60 km/h, w dość dużym ruchu, co utrudniało pożądane zachowanie kierowcy. Nie miał dużego doświadczenia, posiadając dopiero rok uprawnień do kierowania pojazdem. Nie jechał gwałtownie, nie doprowadził do uderzenia w motocykl. Jego stopień winy nie jest więc znaczny. Niemniej, podobnie jak przekroczenie prędkości przez pokrzywdzonego, tak fakt, że pokrzywdzony słuchał muzyki, w świetle przedstawionych okoliczności zdarzenia, pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd miał też na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który jest nienaganny. Oskarżony uczy się, nie był nigdy karany sądownie. Zwrócić także należy uwagę na zachowanie się oskarżonego po manewrze, bo było takim, jakie winno nastąpić przy tego typu zdarzeniach – oskarżony zatrzymał się i oczekiwał na przyjazd odpowiednich służb.

W ocenie sądu więc środek probacyjny w najłagodniejszej postaci spełnia swoje cele, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej i jest adekwatny do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Stąd też cele postępowania karnego zostaną osiągnięte pomimo jego warunkowego umorzenia, a oskarżony z pewnością będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności zaś nie popełni przestępstwa. Umarzając warunkowo postępowanie karne sąd określił okres próby na 2 lata uznając, że jest to okres wystarczający dla weryfikacji postawy oskarżonego.

Ponadto na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 49 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do zapłaty tytułem świadczenia pieniężnego kwoty 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jest to jedyna dolegliwość z wyroku, która uzmysłowi oskarżonemu, że jednak dopuścił się

przestępstwa. Oskarżony, pomimo, że nie pracuje na stałe, jako osoba młoda, zdrowa, ma możliwości uzyskania takiej kwoty chociażby z prac dorywczych.

Przedstawione rozstrzygnięcia w zakresie kary sąd, wobec zmiany kodeksu karnego, kierując się zasadą powołanego art. 4 § 1 kk, sformułował na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy, bo jest względniejsza dla oskarżonego. W szczególności rozszerzenie okresu próby do lat 3, przekonuje, że zastosowanie ustawy nowej byłoby mniej korzystne.

Sąd, pomimo analogicznej przed zmianą treści art. 67 § 3 kk, nie orzekł w niniejszej sprawie obowiązku naprawienia szkody, bo pokrzywdzony nie wskazywał jej wysokości, poza tym, ewentualną szkodę, zobowiązany jest pokryć ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia.

Konsekwencją warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego było także obciążenie go kosztami sądowymi, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 2.06.1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223), kwotą 80 złotych tytułem opłaty.